

Ulrich i samme Aandedræt fremføre, at her i Danmark bærer vi os rent forkert ad, nej, andre Steder er man mere klog; dér slipper man dem ud paa et Stykke Jord, og saa begynder de at arbejde derude, og efterhaanden rejser de en Bygning, faar Besætning o. s. v. Det skal altsaa være det klogeste. Men lige forud har det ærede Medlem sagt, at den eneste Betingelse for, at det overhovedet kunde gaa, var, at de kunde begynde med fuld Kraft, samtidig med at de rykkede ud. Jeg kan ikke forstaa, at begge disse Udtalelser kan være rigtige, jeg kan ikke se andet, end at der her er en Inkonsekvens. Jeg tror, at det bedste, der kan hælde for Nybyggerne, er, at man gaar frem gradvis og lader være at vove sig for vidt ud, og jeg er blandt dem, der tror, at et Brug af den Størrelse, jeg har nævnt, afgiver passende Betingelser i saa Henseende. Selv om det kniber noget haardt de første Aar, og der skal tjenes lidt ved Siden af, hvor det er muligt, vil Udviklingsmuligheder være til Stede, og derfor drister jeg mig til at paastaa, at paa dette Omraade har jeg ikke givet Raad, som jeg maa fortryde at have givet. Jeg maa i denne Forbindelse have Lov at takke det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, fordi han sammen med mig tager Ansvaret for at have tilraadet Landets Ungdom at blive derude; vi er altsaa to om at bære det tunge, tunge Ansvar, det ærede Medlem Hr. Ulrich lægger paa vore Skuldre.

Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at naar jeg under Finanslovdebatten har slaaet til Lyd for at forcere denne Lovgivning frem, er det, fordi jeg tror paa, at det er den Udvikling, der duer, og fordi jeg haaber og venter, at Prisfaldet skal komme en Gang, og fordi Loven er indrettet paa en saadan Maade, at Prisfaldet, naar det kommer, gør Gennemførelsen af denne Lovgivning baade billigere, bedre og sikrere. Jeg tror derfor ikke, man paa nogen Maade har Lov til at slutte af de Vanskeligheder, som er opstaaet ved de dyre Priser paa Driftsmidlerne for indeværende Aar, at Loven af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje slet ikke kan bruges. Det er meget muligt, at dette Aars Nybyggere, allerede inden vi naar sidst paa Sommeren, kan erhverve sig Driftsmidler til den halve Pris af den, Nybyggerne fra det foregaaende Aar maatte betale for dem. Det ærede Medlem sagde, at var min Anskuelse blevet fulgt og havde man anvendt saa og saa mange Millioner om Aaret, havde det været en Kalamitet — jeg ved ikke, hvad det betyder, men det

maa jo være noget rædselsfuldt. Der er nu saa meget, der tyder paa det modsatte, at jeg tror, der kan indtræffe Kalamiteter paa andre Omraader, som er mere faretruende end de, der kan indtræffe, fordi man efter Loven af 4. Oktober 1919 skaffer saa mange danske Borgere som vel muligt selvstændigt Hjem paa Danmarks Jord.

Min Udtalelse, at der, selv om en Mand gaar i Stykker, staar andre Borgere og er villige til at rykke ind i hans Sted, fastholder jeg, skønt den er kaldt haardhændet og kynisk. Man lovgiver ikke her i Rigsdagen af personlige Hensyn, men af samfundsmæssige Hensyn; og jeg er mellem dem, der tør paastaa ganske dristigt, at den Nybygger, der viser sig ikke at kunne klare sig — det understreger jeg meget stærkt — skal gaa sin Vej og give Plads for en anden dygtigere. Hjemmet staar og venter, og der er ingen administrativ Myndighed i dette Land, der har et saadant Kendskab til de enkelte Mennesker, at de i første Omgang kan finde de bedste og de udelukkende velegnede ud. Naar een gaar i Stykker af de Grunde, jeg nævnte, er der heldigvis i dette Land mange, der kan rykke ind i det Hjem, der stadig staar som Erhvervsplads for en Familie. Det er altsaa det samfundsmæssige Hensyn, jeg synes, man bør tage i dette Forhold og i disse Tider. Derfor drister jeg mig til at paastaa, at den Opfattelse, den samfundsmæssige Betragtning, her er gjort gældende, er faldet paa sin Plads i denne Forbindelse, og jeg for mit Vedkommende vil gerne meget stærkt understrege, at jeg gad se, om det er muligt at gennemføre en Lovgivning, som ikke viser, at der indenfor denne Lovgivnings Virkeomraade bliver en Del Mennesker, som ikke egner sig til at udnytte denne Lovgivning og derfor maa forlade dette Erhverv og gaa over i andre. Man mener, det er saa forfærdeligt, fordi en Mand kommer til at gaa fra en saadan Plads, og tror, det er den største Ulykke, der kan overgaa ham. Ja, jeg tror nu, at det for den vedkommende i alt Fald har den Værdi, at han har prøvet paa at være selvstændig Jordbruger og har lært af Livet, at han ikke duede dertil. Jeg ved ikke, om det er bedre for en Mand, at han hele Livet gaar og bilder sig ind, at han kunde blive en udmærket Landbruger, men han bare aldrig har faaet Lov til at prøve og derfor finder sig utilfreds i Lønarbejderens Stilling, end at han faar Lov til at prøve sine Kræfter som Landbruger, hvis han derved kunde vinde Forstaaelse af sine egne Evner og naa til Tilfredshed med den